

Tehnoredactare: Andreia E. Breaz
Colecție de autor - Radu Șerban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘERBAN, RADU

Teme și crizanteme / Radu Șerban;

pref.: Touden Nishiike

Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2019

ISBN 978-606-730-524-1

I. Nishiike, Touden (pref.)

821.135.1-1

© Radu Șerban

Toate drepturile sunt rezervate.

Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără
acordul Editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2019

Editor: Nadia Fărcaș

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Radu Șerban

•

Teme și crizanteme

Haiku

Editura Ecou Transilvan

Cluj-Napoca

2019

Fiului meu, Cosmin

Cuprins

Prefață.....	7
Cuvânt înainte	10
Cuvântul autorului.....	22
I. Părerii și parimii	27
II. Impresii și expresii.....	50
III. Împrejurimi, împrejurări	61
IV. Metanii, litanii.....	74

セルバン氏のこと

西池冬扇

セルバン氏と初めてお会いしたのは昨年夏。私はいただいた何冊かの著書の「**HAIKU**」を読み、たちまち虜になりました。セルバン氏の**HAIKU**にはルーマニアの香りがします。ルーマニアに古くから流れていた人々の魂のささやきが聞こえます。そしてそれはなんと日本の詩歌、とりわけ俳句の底を流れている「無常 (evanescence)」と同質のものを私は感じるのです。

「無常」は命の儚さと自然の移り変わりを融合して、そこに美を見出すという感覚です。ルーマニアのバラード「ミオリッツア」には宇宙と生命を同化させるという独特の死生観が流れています。これは日本の無常感と同質の趣だと思えます。私はセルバン氏の**HAIKU**に同じような趣を感じるのです。ルーマニアの**HAIKU**と日本の俳句とが融合して新しい趣を生み出していく道をとともに楽しみたいと思えます。

Despre domnul ambasador Șerban

A fost în vara trecută când m-am întâlnit prima oară cu dl. ambasador Șerban. Am citit niște haiku-uri din mai multe cărți care mi-au fost oferite și am fost fermecat. Haiku-urile domnului Șerban au miresmele României. Se aud din ele șoaptele sufletelor oamenilor care au răzbătut din vechime. În plus, ca o surpriză, simt aceeași evanescență care curge în poezia japoneză, în special în haiku.

Evanescența este un simț care aglutinează frugalitatea vieții și alterarea naturii și în acest melanj se descoperă frumusețea. În balada **Miorița**, în România, există o viziune specială despre moarte și viață, în care universul și viața sunt asimilate. Acest lucru are același tip de conotație ca evanescența din

Japonia, ori eu simt această evanescentă în haiku-ul domnului ambasador Șerban.

Să ne bucurăm deci de aglutinarea dintre haiku-ul românesc și haiku-ul japonez din care stă să nască un drum spre un nou rafinament.

*Tousen Nishiike,
Președintele
Asociației de Haiku „Himabari” – Japonia*

Cuvânt înainte

Lumea răstrântă prin oglinda sinelui-crizantemă

Despre cum și în ce fel s-a apropiat Radu Șerban de lirica niponă, despre faptul că (nu doar în calitate de fost ambasador al țării noastre la Tokyo) este un fin cunoscător al culturii, al civilizației nipone, și că acest lucru se reflectă și în creațiile sale literare am mai avut ocazia să scriu. Acum, iată, întărește, o dată în plus, toate acestea nu doar prin faptul că purcede în această călătorie prin universul pe cât de delicat, pe atât de fascinant al micului haiku, ci și prin maniera în care o face – „teme și crizanteme”. Poate și pentru că, așa cum spune autorul în

gândurile sale de început, pornind de la o serie de „întâmplări” aparte în care s-a „întâlnit” cu delicata crizantemă, în fapt sau simbolic, pentru el „între gând și natură, între spirit și floare, între simbol și simbolizat, între semn și semnificație, ceea ce încearcă poemul haiku înclinat spre meditație este tocmai alchimia între temă și crizantemă”.

Cunoscătorii liricii nipone știu despre maniera „clasică” de structurare a unei cărți după anotimpuri, dar și despre discuțiile tradiție versus modernitate în „lumea haiku”¹. Radu Șerban adoptă o modalitate personală de a grupa poemele din această carte, „justificată”, de altfel, prin tematică, mod de abordare, atmosfera pe care o

¹ În timp, am publicat, dincolo de considerațiile personale, și o serie de convorbiri cu nume de referință în domeniu, în care am abordat și acest subiect: Ban'ya Natsuishi, Jim Kacian, David Lanoue etc., din care cititorii revistelor „Poezia” și „Kadō” au putut afla multe perspective interesante.

propune ș.a., anume: 1. Păreri și parimii, 2. Impresii și expresii, 3. Împrejurimi, împrejurări, și 4. Metanii și litanii.

Dincolo de „regulile”/ „teoria” despre acest tip de poem (mult discutate azi)², de alegerile pe care le faci, și în acest sens, ca autor atunci când scrii haiku/ poeme în stil haiku, el înseamnă și un fel aparte de a te apropia, cu sinceritate, ca într-o singură clipire de ochi în care ai surprinde întreg universul acelei clipite, ceea ce vrei să transmiți cu adevărat.

La Radu Șerban este vorba despre un anume fel de a privi, în „haină de haiku” universul, lumea interioară și exterioară, cele două culturi japoneză și română (poate, prin extensie, în anumite accepțiuni, Occidentală

² Cu ceva timp în urmă am publicat o convorbire a mea cu Jane Reichhold (versiunea în română în revista „Poezia”, cea în engleză în revista „Kadō”), care a fost un nume de referință în domeniu, pe tema „regulilor” în haiku ieri și azi, a modalităților de a te raporta la tehnicile haiku în trecut și la autorii „moderni”.

și Orientală) printr-o oglindă a sinelui, aici în forma unei crizanteme. Lucruri sintetizate de autor astfel: „puțină joacă, puțin duh, căci fără el n-am avea viață, puțină relaxare, puțină imaginație și, de ce nu, puțin curaj de a ieși în lume cu propriile vorbe și, iată, natura crizantemei stă față în față cu temele de viață ce devin tot mai severe, cu trecerea timpului”. De altfel, această „trecere a timpului” am simțit-o „apăsând” în toate creațiile autorului, pe care le-am citit până acum, într-o formă sau alta. Și această privire prin „oglinda” crizantemei se deschide cu semnul „începutului”, „Din mine mereu/ Alung copilăria/ Pitită în vis”, și se încheie cu: „Fost-am rău și bun,/ De-a stânga și de-a dreapta./ Ce voi fi în veci?”. Și, apoi, din loc în loc, e reamintită cititorului curgerea inexorabilă a apei timpului („Sub nuc furișat,/ Timpul pândește rodul – / Vieți descojite.”). Pe de altă parte, toate

astea sunt „întărite” și prin alte mijloace – de pildă, între altele, prezența unor cuvinte care subliniază perisabilitatea/ curgerea/ trecerea. Citim adesea despre noapte, despre zile care trec, despre, vise cu/ despre amintiri... un întreg siaj în valul tot mai greu de „rumeguș de timp”.

Pe de altă parte, nu sunt rare alăturările de poeme, mai mult sau mai puțin apropiate ca așezare în carte, în care autorul simte ca un om care pășește pe ambele maluri ale celor două moduri de a fi/ de a gândi, ale celor două culturi – japoneză și a noastră; de pildă, la distanță de câteva poeme, citim: „Spre templul rece,/ Din frunze toamna-și țese/ Covorul roșu.”, și „Frunze pripite/ De Sântilie s-au prins/ În hora morții.”.

Un alt subiect prezent „apăsător” în carte este credința, nu neapărat/ sau numai creștină. De altfel, partea a patra a cărții, *Metanii și litanii*, este practic dedicată

relației cu divinitatea, credinței, felului în care evanescența ființei umane se înscrie în râul fără istov al veșniciei, al modului în care omul îl caută, îl simte sau nu pe Domnul (un poem – unul din mai multele de acest fel – din altă parte a cărții: „Mâloasa baltă/ Oglindă cerului pur:/ În ochii mei – El.”)

O notă – interesant mi s-a părut că nu am găsit nici un singur poem din carte în care să se afle cuvântul „crizantemă”, poate și din cauza numărului de „silabe” care ar fi „ocupat” un întreg „vers”, poate pentru că întregul este închinat și simbolisticii florii, poate (și) din alte considerente.

Sunt, desigur, multe alte motive/ teme asupra cărora ne putem opri, dar să ne întoarcem la „reguli” și „teoria” în ce privește haiku. Putem spune, ca și în celelalte cazuri, că la Radu Șerban se vede o pendulare între dorința de a se păstra aproape de „clasic”, dar și „lunecarea”, în unele

privințe, spre felul în care percep autorii moderni, mai ales din spațiul limbii engleze, dar nu numai, cum se scrie acest poem sau se ajunge la texte „în stil haiku” azi. Astfel, vom vedea că sunt poeme în care numărul de „silabe” este diferit de acel „5-7-5”. Sigur, discuția depășește cadrul acestui demers, și nu e deloc nouă. Amintim doar una dintre contradicțiile dintre școlile Teitoku și Danrin: Sōin și alți adepți ai școlii Danrin scriau folosind mai multe „onji/ sunet-simbol”³/ teikei/ onsei⁴, mai ales în ultimul „5” din „5-7-5”. Ca să nu mai vorbim despre dezbaterile privind „cantitatea de informație” versus număr de „silabe”, Higginson⁵ (care

³ Aspectele legate de (și alte forme cu care poate fi înlocuit termenul (*on*, *moji*, *ji*) au fost dezbătute, de pildă, de Sato, H., în *Haiku & the Agonies of Translation*, din *Frogpond: Journal of the Haiku Society of America*, XXII: Supplement, 1999, pp. 50-66.

⁴ Susumu Takiguchi, în *Can the Spirit of Haiku be Translated?*. – pentru „silabă”, în japoneză, folosește termenului „onsei”.

⁵ William J. Higginson, *Haiku by the Numbers, Seriously.*, publicat pe “Haikai Home. Haiku and Related Forms Web Site edited by W.J. Higginson”.

alegea un „poem-mostră”, un celebru haiku al lui Bashō⁶, cum, mai apoi, îl va lua și Susumu Takiguchi, în *Can the Spirit of Haiku be Translated?*⁷), și, mai aproape de noi, autorii moderni ca Ban'ya, Jim Kacian și alții, și formulele adoptate de aceștia, dar și multele discuții aferente, care duc până la forțarea limitelor a ce (mai) este de fapt un haiku. Cu ceva ani în urmă Hiroaki Sato scria⁸ că „azi ar putea fi posibil să descrii un haiku, dar nu să îl definești. Aceasta arată dicționarul *Gendai Haiku Dai-jiten/ Dicționarul enciclopedic de haiku contemporan*, Meiji Shoi, 1980, în care la termenul *haiku* îi descrie istoria, dar nu face nici o încercare să îl definească”. Și adaugă: „atât despre formă, cât și despre conținut, tot ce poți spune este

⁶ În Hiroaki Sato's, *One Hundred Frogs*, Weatherhill, 1995, sunt cca. 100 de versiuni ale acestui haiku, o serie de adaptări, parodii.

⁷ Publicat și pe un spațiu virtual din Serbia, „Haiku Reality”.

⁸ Sato, Hiroaki, *HSA definition reconsidered*, în „Frogpond: Journal of the Haiku Society of America”, 22:3, 73, 1999.

că un haiku, fie el compus în japoneză, engleză sau orice altă limbă, este pentru că persoana pe care l-a scris îl prezintă drept haiku”. Sigur, aici (și în linii mari în România) nu întindem discuția atât de departe privitor la „forțarea” limitelor.

De asemenea, dacă vorbim despre faptul că avem în această carte și multe poeme în care nu regăsim termenul sezonal („kigo”), fără a mai aminti toate discuțiile de după Matsuyama Declaration și Tokyo Haiku Manifesto, 1999, dacă citim literatura de specialitate, înțelegem că și maestrul, începând cu Bashō, continuând de pildă cu Shiki, nu erau, totuși, excesiv de stricți în ce privește kigo. Astfel, s-a spus⁹ și că pe vremea lui Bashō, care ar fi avut și poeme fără kigo – tip de poem numit de Kaneko

⁹ De pildă, Itō Yūki, într-un interviu cu Udo Wenzel, publicat cu titlul *Iartă, dar nu uita: Haiku modern și totalitarismul*, în “Haiku steg”, 2007.

Tōhta „muki kigo”, fără kigo” –, nu erau „cărți de reguli autorizate”, existau doar foarte puține compilații de „cuvinte semnificative”¹⁰. Mai precis, Itō Yūki spune că era un singur caz de compilație de cuvinte sezonale, aparținând unui poet de „haikai”, Kitamura Kigin (b. 1625-1705), care ținea de școala Teimon. Bashō, pe de altă parte, ar fi recomandat¹¹ discipolilor săi nu cartea lui Kigin, ci o alta, intitulată *Haikai mugonshō/ Carte de haiku fără cuvinte*, publicată în 1676, și care nu era tocmai un dicționar de cuvinte sezonale, ci, mai curând, aborda aspecte legate de tehnica și ce însemna haikai. Am mai putea vorbi, privitor la felul lui Radu Șerban de a scrie haiku, și despre kireji, semne de punctuație, literele mari și mici în poem ș.a.

¹⁰ În interviu, apare că Itō Yūki folosește cuvântul „keyword”.

¹¹ Itō Yūki, în interviul cu Udo Wenzel, din 2007.

Dar, dincolo de toate acestea care țin de „teorie” și de specificul a ce înseamnă haiku pentru ieri și azi, acest volum al lui Radu Șerban este încă o pagină din cartea sa de suflet care relevă un om care dorește să se apropie cât mai mult de înțelegerea lumii din care face parte. Și prin felul în care caută înțelesurile cu care rămânem după curgerea vremii peste trupul și ființa noastră, și prin cum pătrunde dincolo de mentalități și de gramatica civilizațiilor, prin intermediul felului în care înțelege și scrie haiku, și cu simbolistica aferentă, căreia îi adaugă pe cea a neamului din care se trage.

Sunt clipele acelea când „infinitul” devine mic, cum spune într-un poem, „între creion și coală”, dincolo de reguli, căci, scrie într-un text, „Din mine traduc/ Lăuntrica vorbire/ În limba lumii.”

Închei însă reamintind ce spusesem legat de alt volum al său, din care se întrevădea,

ca și în acest caz, dincolo de melancolie,
nostalgie, apropierea dintre culturi, și
privirea deschisă spre ziua de mâine, punând
punctul final cu un poem din carte:

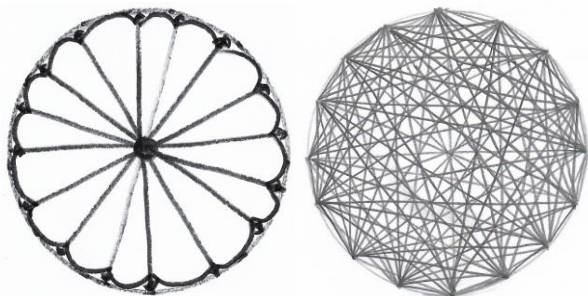
„În templul cărții
Cu pâlpâiri celeste,
Candela - cuvânt.”

Iași, 29 iulie 2018

Marius Chelaru

Cuvântul autorului

Când fiul meu era în clasa a cincea, la ședințele cu părinții mă jucam, desenând cercuri pe hârtie, cu degetul inelar în centru, iar cu pixul în trei degete pe perimetrul cercului, învârtind coala până linia ajungea să închidă rotunjimea. Îmi reușea tot mai bine, căci ședințele se lungeau. Apoi divizam cercul în patru, în opt, în șaisprezece, cu linii tot mai drepte. Mi-a rămas de atunci un obicei, când mă destind, desenez cercul împărțit în 16:

Ajuns în Japonia, în 2012, am descoperit sigla tronului imperial, o crizantemă cu 16 petale, asemănătoare desenului meu. Cu întreg respectul ce îl port Familiei Imperiale nipone și simbolurilor sale sacre, vin doar să constat că o anumită providență m-a condus să suprapun, în viața mea, cele două crizanteme cu 16 petale. De aici până la titlul acestei plachete de haiku e doar un pas, căci între gând și natură, între spirit și floare, între simbol și simbolizat, între semn și semnificație, ceea ce încearcă poemul haiku înclinat spre meditație este tocmai alchimia între temă și crizantemă.

Revenit din Japonia după patru ani și jumătate, am crezut că m-am lecuit de jocul silabelor 7-5-7, însă „obiceiul din fire n-are lecuire”, continuând să număr în gând, în ritmul lui Bashō, spre relaxare, de parcă desenam cercul împărțit în 16. Așa am adunat, cu ajutorul lui Mircea, alte 237 de

haiku-uri, vorbe cu aripi ce plutesc spre cupele de petale ale poeziei, spre polenizare.

Puțină joacă, puțin duh, căci fără el n-am avea viață, puțină relaxare, puțină imaginație și, de ce nu, puțin curaj de a ieși în lume cu propriile vorbe și, iată, natura crizantemei stă față în față cu temele de viață ce devin tot mai severe, cu trecerea timpului.

La 10 septembrie 2015, în atelierul de olărit din Matsudo, ni s-a oferit fiecărui ambasador aflat în excursie câte o farfurie „crudă”, pe care să pictăm cu pensula ce vrem, urmând ca farfuriile să fie arse în cuptor, lăcuite și trimise la ambasade, fiecăruia modelul propriu. Fără a sta pe gânduri, am luat pensula și am trasat liber cele 16 segmente pe cercul deja desenat al farfuriei și, iată ce a ieșit:

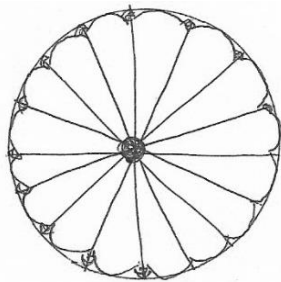

Vine o vreme a meditației, până și în ceea ce înțeleg eu prin haiku, atunci când Dumnezeu ne dă șansa să îmbătrânim. Nimic nou, dacă ne întoarcem la Alphonse de Lamartine, cu ale sale geniale „Meditații poetice” din 1820.

Așa am ajuns și eu, în 2018 (1820 anagramat), la „Teme și crizanteme”, sau „reflecții și reflexii”, un fel de parimii în stil haiku, lansând îndemnul: „hai, cugetați!”.

R. Șerban

Vorbe cu aripi
Plutesc în poezie
Fecundându-se.

I. PĂRERI ȘI PARIMII

1. Din mine mereu
Alung copilăria
Pitită în vis.

2. La moara minții
Cuvintele cernute -
Multe tărațe.

3. Romantici, corbii,
Pe alba iernii coală
Scriu versuri negre.

4. Cheremul nopții
Pe degete îmi joacă
Starea de veghe.

5. Senile versuri:
Amară tânguire
Pe-o gură de moș.

6. De sus, bezele
Ning păzitorii îngeri
Pe visu-ncolțit.

7. Rumeș de timp
Inele măcinate
De cari în trunchiuri.

8. O neagră punte
Între astăzi și mâine –
Visări de iarnă.

9. Fugind de sine,
Sub roți își calcă umbra –
Tren suicidal.

10. Pioase rugări
Ca rugi de lemnul crucii
Se-agață spre cer.

11. Atingi lumina
Cu ochii strânși în noapte:
Încă existăm!

12. Din mine traduc
Lăuntrica vorbire
În limba lumii.

13. Inorog mă simt -
Ceva ce nu există
Și, totuși, respir.

14. Viscol de visări
Îndură codru-mi cărunt
Paternă iarnă.

15. La suflet rece,
Ziua mi s-a eschivat
În ceața densă.

16. Ocult realism:
Prin gara-mi pustiită,
Eul paralel.

17. Chin de cabotin:
Se fofilează iarna
Sub ne-ninșii fulgi.

18. Mic, infinitul,
Între creion și coală –
Nenăscut roman.

19. Minimală zi,
Cu corbi ninge solstițiul –
Nedevelopat.

20. Spirit de turmă:
Ipocriți ipochimeni
În strunga milei.

21. Din frunză de dud
Cântându-și propriul cocon –
Viers de mătase.

22. Volantă clipă –
Veșniciei pronaos
Un Maslu final.

23. Jocul de-a ziua:
Albe sclipiri la tâmpile
Visându-mi fiul.

24. Vulcan erupând –
O înflorită roză
După milenii.

25. Pustii cochilii;
Perle refugiate
În versuri albe.

26. Desfrunzit de ani,
Gândul înțeleptului
Miroase-a carte.

27. În templul cărții
Cu pâlpâiri celeste,
Candela – cuvânt.

28. Orbita rugii:
Vezi păzitorul înger
Prin strânse pleoape.

29. Amurg de toamnă.
Tăcerile-mi ispășesc
În cuibul de cuc.

30. Gară terminus.
M-aleargă timpul liber
Peste semafor.

31. Aleatoriu,
Castanul dă cu zaruri
Printre trecători.

32. În plin furnicar
Accept singurătatea
În pas cu timpul.

33. Sub ceruri bate
Chemarea nesfârșirii –
Clopot în clocot.

34. Întreaga viață
M-a ocrotit un înger.
Îl voi întâlni?

35. În cerc, vorbele;
Prin rugă-ncerc să disting
Nimbul de înger.

36. Inexorabil,
De o vreme, prezentul
Mă ocolește.

37. Păzitor înger –
Cu grijă mă citește
Din doască-n doască.

38. Dispar în gânduri:
Pe scara virtuților,
Fuștelul lipsă.

39. Printre ispite
Mă apără Credința
De Frumusețe.

40. La edec, tragem
Nava neprihănirii
Spre veșnicie.

41. Fără Duhul Sfânt
Simple animale-am fi,
Evaluate.

42. De-o iarnă amic,
Simțul trecerii prin ani –
Om de zăpadă.

43. Nespuse vorbe –
Lama privirii aspre
Tăind în suflet.

44. Soare și viață,
Volbură, cer și pământ –
Perfect curcubeu.

45. Conspirație:
În umbra sufletului
Trișează gândul.

46. Vârtej de clipe –
În miezul veșniciei
Mă simt acasă.

47. Pe-aleea toamnei,
La capăt un fulg de nea –
Zi de naștere.

48. Orice secundă –
O întâmplare, un gând,
O lume, un om.

49. Până și munții
Au trăit în pruncie
Fluizi și fierbinți.

50. Nostalgic roșu
Când anul încetează:
Arțar japonez.

51. Apusul toamnei:
Până la nori, tristețea
A pus de-un omăt.

52. În gânduri intri
Descult, fără prihană;
Afară – iarnă.

53. Sirenă surdă;
Bărci de salvare lipsă,
Scufundate firi.

54. Neliniști plouă
Pe cordiale coarde –
Rezonanți fiori.

55. Spirit codobele
Din cochilie migrând –
Fiul rătăcit.

56. Nocturne scânteii.
Scrijelind în cremene
Simțului patern.

57. Susurul ploii
În profunzimea nopții
Îngână gândul.

58. Decor de coral:

Împlinirea tăcerii

Adânc sub unde.

59. În pâinea minții,

Ascuțișul cărților -

Felii de spirit.

60. Disipăm în zori

Bolboroseala nopții,

Cu ochii la Cer.

61. Lungă lagună

Sub cascada anilor -

Înțelepciunea.

62. Ca tren de idei,

Persane rubaiate

Prinse-n catrene.

63. Ușor ne trecem,
Maturizate clipe,
Fulgi de pădăii.

64. Permanent suspans:
Zaruri rostogolite
Fără de puncte.

65. Mă-ncântă fagii;
Din frunze-mi cântă vântul
Descânt de toamnă.

66. Decernezi lumii
Moi lacrimi de cerneală:
Poet altruist.

67. Bântuie-n frunziș
Stafia libertății –
Semn autumnal.

68. Frunză în vrie –
Vraja efemerului
La capăt de drum.

69. Nori albi, nou născuți,
Se-ntind inocenți peste
Colți de munți pândari.

70. Virtutea – casă
De consemnațiune
A cutezantei.

71. Cu timpul rămân
Pom desfrunzit în iarnă:
Un suflet deschis.

72. Brațe de lună
Palpând frunzișul galben –
Trezvia nopții.

73. Lunatic verde
De sub bruma de carte
Iarba speranței.

74. Haotic tărâm:
Biserica-n ruine
Pe deal și-n suflet.

75. Un singur zefir,
Dar câte frunze duse
De farmecul său!

76. Mor pe limba lor
Păsări mii. Doar noi murim
Pe-a ornicului.

77. Știm limbi străine,
Când limbile ceasului
Ne sunt străine.

78. Evantaie mii
Îi taie Evei calea:
Frunze-n cădere.

79. Ceasul trasează
Sensul acelor de-arici
Când fiul mi-e trist.

80. Inima toamnei
Frunze roșii îmi leagă
Rana din suflet.

81. Ascultă norii
Vântul prin gânduri cernut
In memoriam.

82. Teama de sine;
În teacă purtăm spada
Miocardică.

83. Dâra timpului:
Pașii frunzelor pe drum
Ne duc spre liman.

84. Traversăm toamna
Pe roșu stop de frunze:
Risc de reverii.

85. Timpul - păianjen;
Pânza-i de-argint diafan
Crește spre creștet.

86. Tomnatic apus.
În parcul senectuții
Alei spre soare.

87. Desincronizați,
Ne-am contopit câțiva ani
În alb de cireș.

88. De te simți olog,
Urmează-i povețele,
Nu-i urma pașii!

89. A plecat mama,
Dar mi-a lăsat Soarele
Să-mi țină de cald.

90. Gând – crisalidă
Prinzi aripi spre cititor:
Floare sau plasă?

91. Cad stele coapte.
Înțelepciunea toamnei
Printre galaxii.

92. Pe miezul perlei
Îndelunga răbdare
Credință clădind.

93. Mărul și fiul

Se coc și se rup de trunchi

Doar către toamnă.

94. Chinezesc, stropul

Sfarmă piatră. Cel nipon

Dă stalagmite.

95. Suspinul florii

Rotindu-și privirile:

Mă coc jinduind.

96. Sacre cuvinte

Nuanțe Ikebana

De pericope.

97. De rupi mlădița

Din stejarul speranței,

Șapte cresc la loc.

98. În cursa vieții,
Prea meditând la finis,
Ratăm partida.

99. Mocnind memorii,
Trecutu-mi dă binețe
La ceas de seară.

100. Nocturn bisturiu
Înlăturând cangrene:
Ruga fierbinte.

101. Curajul de-a fi:
Trăim cu dăruire,
În suferință.

102. Conținut destin
În numele fiului
După răscruce.

103. Suflet adumbrît
De cremenea credinței
Tămăduinde.

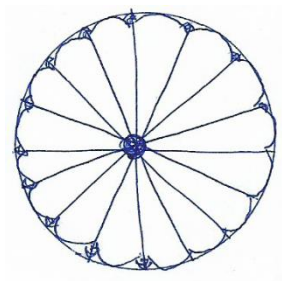
104. Instinct părintesc:
Îndelunga răbdare
Topind ghețarii.

105. Reconcilieri:
Caratele tăcerii
Tezaurizând.

106. Șoareci de birou
Strunind o nouă lume
Cu un simplu „click”.

107. Frate cu codrul,
În umbra stejarului
Doar omul crește.

108. Păstrat prin veacuri,
Chihlimbarul silabei -
Înveliș liric.

II. IMPRESII ȘI EXPRESII

109. Albă ca noaptea,
Pe negativul vieții,
Apare coasa.

110. În albe albi,
Un alibi foametei:
Nedospite pâini.

111. Albul uitării
Pe simțuri promoroacă:
Crapă pietrele.

112. Angelic tunet –
Bat toaca-n cer cocorii
Hrănind tăcerea.

113. Candela minții
Aprind să aflu: noaptea
De unde vine?

114. Aprinse-n april
Lacrimi de petale ard
În sufletu-mi trist.

115. Dintr-un astru alb
Ivit în vis, mi s-a scris
Un trai albastru.

116. Din cer, bun augur:
Lună nouă de An Nou;
Noi toți – tot mai noi.

117. Azi m-am înnorat.

Fiece strop de ploaie -

O schijă-n suflet.

118. Azuriul cer

Înspre vârsta a treia -

Auriu contur.

119. Bezna eclozând

În cugetul inocent -

Sarcastic sarcom.

120. Binar mărtişor

Alb - roşu, soţ - soţie,

În inimi pulsând.

121. Ispita nopţii

Ca viespea-n vis pitită -

Să otrăvească.

122. Chiromanție:
Mâinile-ți spun mâinele,
Mângâind gândul.

123. Din soare descins,
Zâmbetul fiului bun
Alungă ceața.

124. Etern vis de tei –
Zbor între rock și baroc,
Bunic și nepot.

125. Sensul exilat
Din țara cuvintelor –
Incantație.

126. Din pomul vârstei
Uscat fior de toamnă –
Ram de memorii.

127. Cu aripi de foi
Poetii culeg, zburând,
Polen din soare.

128. Trei generații.
M-am regăsit în mine,
Aveam doar un an.

129. Genetic balsam –
Mângâieri filiale
Riduri vindecând.

130. Fără orizont,
Ghiocel cu cap plecat
Privesc, dar nu văd.

131. Și azi mă mână
Invizibila mână
A mamei, din Cer.

132. Iz de cremene
Cu amintiri izbită-
Olmul pensiei.

133. Loc de baștină -
Bumerang redobândit
După o viață.

134. Mic bob de lotus,
Din mâl, prin apă mă-nalt
Să-ți dărui floarea.

135. Montând stele-n vis,
Bijutier al nopții -
Seninătatea.

136. Nu-mi mai aparțin.
M-am luat cu împrumut
Să-ți port de grijă.

137. Năimiți din ceruri,
Dorm cu luna aprinsă
Nămeții strigoi.

138. Neplânse lacrimi,
Limpidele izvoare
Curg în adâncuri.

139. Să fim de acum
Ca sideful pe-o perlă:
Dintr-o bucată.

140. Lepădând gândul,
Petalele - cuvinte
Se-aștern în versuri.

141. Îmi pare mie
Că-ți ning parimii prin păr,
Sau sunt aievea?

142. Părinte rănit!
Când nimeni nu le vede
Și pietrele plâng.

143. Ploaia-ndoielii
Alergând după sine
Cu capul în nori.

144. Cartea tăcerii:
Nescriselor cuvinte
Ne abandonăm.

145. Râsul fiului
În taina nopții șterge
Buhul de buhă.

146. Reportăm visări.
Al Noului An vameș –
Perseverența.

147. Mai scund, tot mai scund,
Se-ascunde printre riduri
Tot restul vieții.

148. Sorb ABC-ul
Din fibra părinților –
Izvor ADN.

149. Venit-am să-ți cânt
Cerghizeana sorcovă.
Noroc să-ți poarte!
(de la Ducu pentru Meme - ian. 2017)

150. Sublimul vârstei
O barză migratoare
Cu timpul în cioc.

151. Timpul – încotro?
Mosor al sufletului
Bandajând dureri.

152. Recentul torent
Prin peștera sinelui
Iscând coșmaruri.

153. Prin transcendență
Clamez clemența vremii
Incandescente.

154. Versat la versuri
Versatil traversează
Prin vremi – poetul.

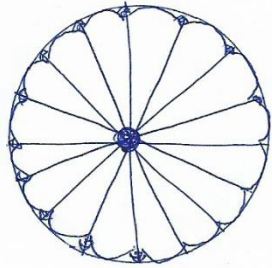
155. Nostalgic revin
De unde nu plecasem:
Acasă-n suflet.

* * *

156. Cu gând de-acasă,
Zborul spre Tokyo – revers –
Dorul ce doare.

157. Ca o paletă,
Castă floare de cireș
În pale culori.

158. Mocnindă magmă –
Fuji clădește temple
Peste milenii.

III. ÎMPREJURIMI, ÎMPREJURĂRI

159. *Inocenți fiori -
Sub lespedeza noaptilor
Furnici de stele.*

160. *Citește-n stele
Pe tabla celestă Braille
Întunericul.*

161. *Grăbit licurici
Pe mantia celestă -
Siaj de fulger.*

162. Tace lumina,
Complice noii vârste;
Totuși, mai trăiesc.

163. Magnitudine –
Disprețul adâncului
Față de lume.

164. Marama mării –
Franjuri înspumați tivind
Calme adâncuri.

165. Mariaj malign –
Din lumi diferite, miri,
Magnolii și-omăt.

166. Marsupiul nopții,
Un pui de somn la pieptul
Căii Lactee.

167. La moara de lemn -
Carii macină anii
Inel cu inel.

168. În cuget muguri:
Îndelunga răbdare
Traversând iarna.

169. Nori nenorociți
Țârâie-n suflet stropii
Complici ai tinei.

170. Coboară norii;
De două zile timpul
Curge prin sită.

171. Oniric vârtej
Cu odorante ramuri -
Valsul teilor.

172. Orchestra brizei

Rotind flașneta verii

Să... moară de vânt.

173. Navă pe valuri

Spre caldul sud jinduind -

Ac debusolat.

174. Blânda pisică,

Gheare de țurțuri sub nea -

Se-ntinde iarna.

175. Polenul poartă

Solitudinea florii

În vântul perfid.

176. Primul răsărit:

Se naște-ncet Pământul,

Iar Luna plânge.

177. Rodul necules -
Ca o părere, toamna
Piere sub zăpezi.

178. Roiesc în horă
Teii și albinele -
Zumzet miresmat.

179. Roiuri de raze
Din urdinișul mării
În zori, pe plajă.

180. Septembrie plâns
Cu-o caldă reverență
Se-nchină nopții.

181. Simțim căldura
Lemnului afectuos,
Fără să-l ardem.

182. Șoapta fulgilor
În timpanul timpului:
Se schimbă anul.

183. Lumina coace
În jirnița clepsidrei
Boabe de nisip.

184. Sub cabluri strada
Vioară rezonantă
De corduri și corzi.

185. Iarnă târzie:
Magnolia tăcerii
Cu lacrimi de nea.

186. Șuvițe de nori
Imunde, să inunde
Riduri toride.

187. Despletți de vânt
Jucând în hora toamnei,
Teii pe alei.

188. Timpan – tulipan
Caritabile tăceri
Hrănind albine.

189. Petale – nasturi,
Și-ncheie primăvara
Roba florală.

190. Tunet taciturn –
Zbor nocturn prin surdul turn
Al coșmarului.

191. Timizi deschidem
Cartea albă a iernii:
Urme de păsări.

192. Se-mbată vântul;
Patern, stejaru-și plânge
Ramura frântă.

193. Vertij estival -
Visul diurn, albastru,
Către nicăieri.

194. Zări migratoare -
Cer îngust cu gust de must
În toamna vârstei.

195. Purtat prin furtuni,
Vrea rădăcini, nu aripi
Conul copt de brad.

196. Alcovul Lunii
În odaia terestră -
Ochi de lagună.

197. Aripi de soare
La urdinișul verii –
Urmându-și matca.

198. Ascult secunda
Ascunsă după corbii
Ce scurmă zorii.

199. Ramul miresmei
Peste coroana de tei
Îmi bate în geam.

200. Cad galbene foi –
Primită-n avans, viața
Se decontează.

201. Caligrafi celești
Sub semnul victoriei –
Vetuștii cocori.

202. Carcasa nopții
De raze-n zori străpunsă
După orgie.

203. Mai cad castane,
Secunde sparte pe-asfalt –
Când vor amuți?

204. Pe cerul nopții,
Gândul – păun zburător
Curtând tăcerea.

205. Ccoașa nopții
Disimulată-n coșmar –
Când mintea doarme.

206. Spre templul rece,
Din frunze toamna-și țese
Covorul roșu.

207. Crengi glazurate;
Din muguri mușcă gerul –
Nepoți nenăscuți.

208. Bate-n geam iarna
Cu degete de țurțuri –
Timpul zgribulit.

209. Eruptii rare –
Munții se spală pe dinți
Cu lavă și nori.

210. Șuieră timpul –
Din pomul cerului cad
Stelele coapte.

211. Frunze pripite
De Sântilie s-au prins
În hora morții.

212. Sub nuc furișat,
Timpul pândește rodul –
Vieți descojite.

213. Scâncet de scânteii –
Sub lovituri de soartă
Lacrime pietrei.

214. Chipul reginei
Rezină-n veșnicie –
Celest chihlimbar.

215. Fotovoltaic
Ermit, în fața crucii –
Mugur la soare.

216. În gerul nopții
Înveșmântând suflete –
Îngerul nopții.

217. La mii de leghe

Învie ghioceii

În aceeași zi.

218. Mâloasa baltă

Oglindă cerului pur:

În ochii mei – El.

219. Ghiocel modest,

În lacrimi: capul plecat

Gerul nu-l taie.

220. În zațul nopții

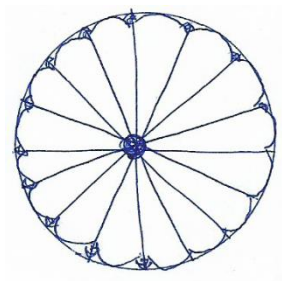
Ghiocei ghicind vremea –

Zilele babei.

221. Bat câmpul fulgii:

Serenă serenadă

Norilor natali.

IV. METANII, LITANII

222. Pe enoriași
Clopotul Învierii
Ninge lumină.

223. Cocorul salvat:
Credința părinților
Curent ascendent.

224. Cuvânt pendulând
Între ceruri și sine –
Doxologie.

225. Fulger stins prin crez

Din nou salvată viața –

Bunăvestire!

226. Mugur de pace –

Trezvia sufletului

Desprimăvăărând.

227. Flori de credință

Din mâlul greșelii cresc,

Prin remușcare.

228. Strivit de gânduri

Spre miluire-n Ceruri,

Încerc să mă iert.

229. Dăruie-mi, Doamne,

Virtuala virtute

Să vindec prin gând!

230. Noapte pascală –
Reculeși să nemurim
Prin rugăciune.

231. Cuvinte conserv
Să decorez altarul
Vieții de Apoi.

232. Profunda rugă –
Ac de ceas la seringă
Speranței de trai.

233. Spirit de înger
Din tămâia tăcerii
Spre pocăință.

234. Tăcerea nopții –
Miresmele tămâii
Bat clopotele.

235. În urbea milei
Învăţ ultima limbă:
Limba dreptilor.

236. Divină vie –
Cârceii sufletului
Pe rugii rugii.

237. Fost-am rău şi bun,
De-a stânga şi de-a dreapta.
Ce voi fi în veci?

